

vulkancic.rs
office@vulkani.rs

Први пут објавио 2013. у Великој Британији Templar Publishing,
огранак The Templar Company Limited, Deepdene Lodge, Deepdene
Avenue, Dorking, Surrey, RH5 4AT, UK

www.templar.co.uk

Назив оригинала:

Lara Faraway

FAIRYTHORN TALES: POSY AND THE TROUBLE
WITH DRAGLINGS

Text Copyright © 2013 by Sara Starbuck

Illustrations copyright © Jan McCafferty

Translation Copyright © 2014 за српско издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-01010-7

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Приче из ВИЛИНСКОГ СВЕТА

Лара Фаравеј

Љубица и невоље са змајчићима

Превела Бранислава Маодуш

 Вулканчић

Београд, 2014.

Пролог

Наш свет је само почетак. Испод површине и између месечевих зрака постоји једно сасвим другачије место. Место где цвеће пева и птице и животиње живе срећно с малим бићима из вилинског света.

Сва чаролија у наш свет долази из њега, кроз врата која само виле могу да отворе, а у средишту те чаролије налази се Вилинско дрво.

Вилин-дрво, како га зову ова мала бића, увек је најстарије дрво у башти, шуми или парку. Оно споља може бити чворновато и пуно трња, али је удобан дом сићушним вилама које живе сакривене у његовом деблу и гранама.

Ако пажљиво погледате, баш на месту где се дебло спаја с тлом прекривеним маховином, можда ћете приметити врата која воде у вилински свет.

Погледајте мало боље, мања су него што мислите...

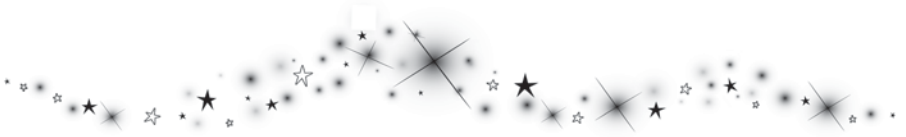

Поглавље 1

Башта Милерових изгледала је као велика, мрачна дневна соба. Трава је била чупави зелени ћилим, жбуње дивље руже личило је на здепасте фотеље, а велики, округли месец висио је на небу попут циновске сијалице. Било је глуво доба ноћи и све је наизглед било тихо и мирно. Међутим, да сте се пажљивије загледали, можда бисте приметили да башта није ни тиха ни мирна.

Сићушне виле из Вилинског

дрвета и њихови још сићушнији
змајчићи летели су на све стране.
Као и обично, имали су много по-
сла. Ма које годишње доба било,
када сте вила и када морате да пола-
жете рачуне Мајци Природи, увек
има много посла који ваља обавити
пре јутра.

Љубица је стајала на крову
шупе и попут чувара посматрала
шта се дешава у башти. Вила круп-
них зелених очију сумњичаво се за-
гледала у нејасан облик близу куће
која је припадала људима – или
Великима, како су их виле звале.
Била је то само канта за заливање,

закључила је напоследку, али је знала да увек мора бити на опрезу. Поготово када су Нечисти гоблини у близини. И поготово када је Мајка Природа баш њу замолила да чува стражу.

Љубица је везала дивљу црну косу у плетенице и ставила на њу украс од пауновог перја и трња који је сама направила. Око

врата јој је висио мали златни рог. Изнад главе јој је полако кружио њен стални пратилац, бледозелени змајчић Даш, који је такође чувао стражу.

У башти је Љубица видела своје најбоље другарице – Ружицу, Медену и Цвету – како помажу Вилама росе да залију биљке и цвеће. Већ неколико дана уназад није било кише и све је било жедно.

Цвета је махнула Љубици док се спуштала на травњак на леђима велике сиве кукавице. Распршивала је воду из сићушног чајника којем је место било у кућици за

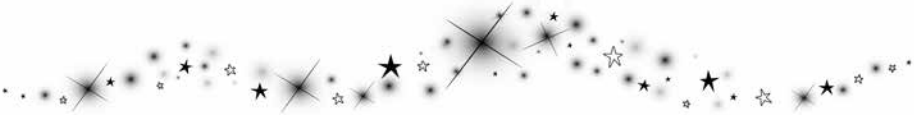

лутке. Њен змајчић, Ред, пратио ју је у стопу, а канцама је стезао на-топљено парче сунђера.

Медена је играла на врховима прстију око жбуна лаванде и маха-ла металним напрстком који је ви-сио на ужету од паукове нити. На-прстак је био избушен па су танке трачице воде прскале кроз рупице попут провидних шпагета. Меде-нина змајчица Пип чврсто је спа-вала на сјајном зеленом листу дале-ко иза жбуна, јер јој је досадило да стално буде потпуно мокра.

За то време, Ружица и њена змајчица Пакс враћале су се назад

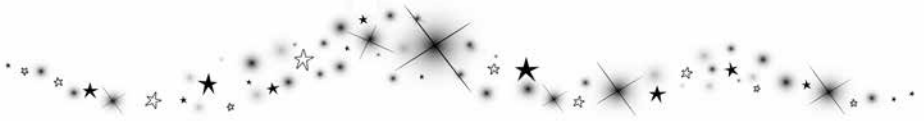

до Вилинског дрвета. Великима је оно изгледало попут најобичнијег старог чворнатог дрвета, али су виле знале да је ово дрво посебно.

Вилинско дрво било је капија кроз коју је чаролија Мајке Природе текла у свет Великих. Не само магија. Свако Вилинско дрво имало је чесму кроз коју је текла вода право с извора Вилинске земље – вода толико чиста и чаробна да би једна једина кап гасила жеђ највишег дрвета на читавих месец дана. Ружица је ноћас била задужена за ту чесму.

Љубица је видела како вилинска прашина светлуца на Ружичи-

ним дивним, баршунастим ружи-
частим крилима. Крила су јој се тек
недавно развила и Ружица је са-
знала да је она Вила која испуњава
жеље. Помогла је једној малој Вели-
кој по имену Алис, која је живела у
кући на другом крају баште. Алис
је пожелела да има другарицу и Ру-
жица јој је помогла да је пронађе.

Љубица се окренула да осмот-
ри своја плећа.

„Ништа!“, промрмљала је. „Ни-
шта! И даље прикована за земљу,
попут гусенице!“

Љубица је очајнички желела
да лети. Завидљиво је погледала

Даша, који је кружио око ње. *Када бих само могла да докучим у чему сам добра*, помислила је, *тада би ми се крила размотала и коначно бих могла да полетим у небеса.*

Даш се спустио и лизнуо је по носу. Потом је ускочио у Љубичине испружене руке и приљубио се уз њу.

„Претпостављам да се добро бринем о теби“, рекла му је. „Додуше, ми се лепо бринемо једно о другом, зар не? Ми смо тим.“

Даш се загледа у њу огромним очима и мјаукну попут новоокоће-ног мачета кога боли грло.

„Волим те“, рекла је Љубица, заривши лице у његово топло и меко крзно. „Заувек ћемо бити најбољи пријатељи.“

Даш је убрзо почео да се мигољи не би ли се ослободио из њеног наручја. Љубица га је пустила и он је одлетео. Поново се окренула ка Вилинском дрвету. Закикотала се када је приметила Ружичину змајчицу, Пакс, како се брчка у блатњавој барици под чесмом коју је Ружица поносно чувала.

Када вила добије крила, њен змајчић поприми исту боју као и она и више је никада не мења. Тако

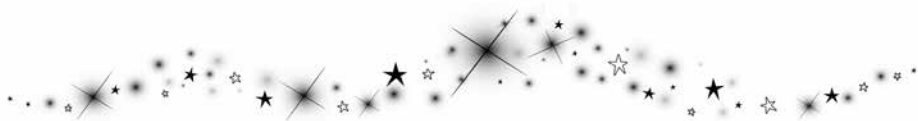
је Пакс била исте оне тамноружи-
часте нијансе као и врхови Ружи-
чиних крила. Љубица није била
сигурна да би Даш био срећан када
би постао ружичаст, и надала се да
ће њена крила, када их добије, бити
неке боје која се њему допада.

Љубица је посматрала како
Виле росе, чија су крила била про-
зирна попут кристала, и стога го-
тово невидљива, стају у ред испред
чесме Вилинског дрвета. Током
дана би се сваки зрак светлости
који би пао на њихова крила пре-
ломио у дугу боја која се расипала
на све стране.

Виле су стрпљиво чекале да напуне кофе од љуске жира и остале посуде. Једна од ситнијих вила носила је поклопац од одбачене тубе пасте за зубе. Друга је за собом вукла до пола пун жути балон. Љубица се протегла и удахнула свежи, прохладни ваздух. Била је то дуга ноћ, али њеној смени ближио се крај.

Неколико Хорских вила почело је да се смешта на гране Вилин-дрвета. Спремале су се за певање зори. Ускоро ће сунце изаћи и дневна смена ће преузети посао. Није било никакве шансе да нешто пође наопако пре тога. Била је спремна да се опклади у свог змајчића.

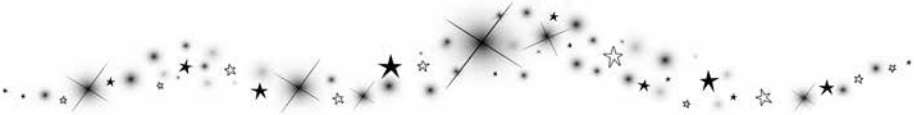

Поглавље 2

„Здраво, Љубице“, рекао је вилински глас и натерао је да поскочи. „Како стража?“ Љубица се окренула и видела како кукавица која је носила Цвету грациозно слеће на кров. Ред је, такође, слетео да им се придружи када је Цвета скочила с птичјих леђа. Даш је полетео према свом другару па су се заједно ваљали по крову попут зелене крзнене лопте.

„Нема ниједног Нечистог гоблина на видику“, рекла је Љубица.

Показала је другарици мали златни рог. „Мајка Природа ми је рекла да је овим дозовем уколико видим неког.“

Када зачуше речи „Нечисти гоблин“, Ред и Даш скочише и почеше претећи да реже.

Цвети се зелене очи раширише се од страха. Нечисти гоблини били су сушта супротност вилама.

Оне су биле добре и љубазне и чиниле су све што је било у њиховој моћи да помогну природи, а Нечисти гоблини били су господари прљавштине и чинили су све што су могли да упропасте баште,